

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo w zakresie dopuszczalności i skuteczności skargi wniesionej w pierwszej instancji.

Po drugie, Sąd naruszył prawo w zakresie uznania pobrania ceł za dokonane „z mocą wsteczną”.

Po trzecie, Sąd dokonał błędnej interpretacji art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾ i art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 ⁽²⁾, uznając za niemożliwe pobranie ceł od przywozów, które naruszyły zobowiązanie.

Po czwarte, Sąd dokonał błędnej interpretacji art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 597/2009, uznając, że Rada nie miała podstawy prawnej do ustanowienia, że gdy Komisja unieważnia fakturę w ramach zobowiązania, należy pobrać cło.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 188, s. 93).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 lipca 2020 r. w sprawie T-110/17, Jiangsu Seraphim Solar System / Komisja, wniesione w dniu 21 września 2020 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-441/20 P)

(2020/C 378/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: H. Marcos Fraile, pełnomocnik, N. Tuominen, adwokat)

Druga strona postępowania: Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- odrzucenie wniesionej w pierwszej instancji skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia; oraz
- obciążenie strony skarżącej poniesionymi przez Radę kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Tytułem żądania ewentualnego:

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, orzekając, że skarga jest dopuszczalna.

Strona skarżąca powinna wykazać legitymację procesową na podstawie art. 263 TFUE, w szczególności bezpośrednio oddziaływanie oraz interes prawny w odniesieniu do art. 2 zaskarżonego rozporządzenia ⁽¹⁾. Cła antydumpingowe, należne jako skutek prawny unieważnienia faktur, podlegają zapłacie krajowym organom celnym nie przez stronę skarżącą, lecz przez inną spółkę, Seraphim Solar System GmbH. Rada uważa zatem, że strona skarżąca nie wykazała istnienia bezpośredniego oddziaływania oraz interesu prawnego, a Sąd popełnił błąd, uznając, że zostało to przez nią wykazane.

Ponadto, strona skarżąca nie może, ze względu na upływ terminu przedawnienia, podnieść zarzutu niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynikającym z wyroków w sprawach TWD Textilwerke Deggendorf i Nachi Europe.

Wreszcie, kwestia dopuszczalności skarg przeciwko rozporządzeniu nr 1238/2013 ⁽²⁾ i rozporządzeniu nr 1239/2013 ⁽³⁾ jest całkowicie jasna również w świetle wyroku w sprawie SolarWorld, w którym orzeczono, że art. 3 rozporządzenia nr 1238/2013 oraz art. 2 rozporządzenia nr 1239/2013 nie mogą zostać oddzielone od reszty tych aktów.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, uznając, że art. 8 i 13 rozporządzeń podstawowych „wyczerpują” możliwość pobrania ceł od przywozów, które naruszyły zobowiązanie, oraz że jakiegokolwiek inne podejście prowadzi do uznania pobrania ceł jako dokonanego „z mocą wsteczną”.

Stanowisko Sądu opiera się na błędnym rozumieniu rozporządzeń podstawowych. Artykuł 10 ust. 5 i art. 16 ust. 5 rozporządzeń podstawowych dotyczą w zasadzie skutków stwierdzenia, że zobowiązanie zostało naruszone. Jest to równoznaczne z „mocą wsteczną w rozumieniu rozporządzeń podstawowych”, czyli nałożeniem ostatecznych ceł antydumpingowych/wyrównawczych nie później niż 90 dni od zastosowania środków tymczasowych do przywozów podlegających rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 i art. 24 ust. 5 rozporządzeń podstawowych.

Rozpatrywana sytuacja, czyli naruszenie zobowiązania i tego skutki, ma wyraźnie inny charakter. Jedynym ograniczeniem przewidzianym przez art. 10 ust. 5 i art. 16 ust. 5 rozporządzeń podstawowych jest to, że takiego pobrania z mocą wsteczną nie należy stosować do przywozu dokonanego w ciągu 90-dniowego okresu przed naruszeniem lub wycofaniem zobowiązania.

Ponadto nie może istnieć moc wsteczna, gdy cła zostają nałożone od początku i przewiduje się jedynie wyjątek od ich pobrania. Poprzez zobowiązanie producent eksportujący unika bowiem stosowania rozpatrywanych ceł, jeżeli przesłanki w tym zakresie są spełnione. Niemniej dług celny powstanie, gdy zgłaszający zdecyduje o dopuszczeniu towarów do swobodnego obrotu, czyli bez pobrania cła antydumpingowego, i okaże się, że naruszono jeden lub kilka warunków tego zobowiązania.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, uznając, że art. 14 ust. 1 i art. 24 ust. 1 rozporządzeń podstawowych nie upoważniają Radę do ustanowienia systemu monitorowania zobowiązań obejmującego unieważnianie faktur.

Artykuł 14 ust. 1 i art. 24 ust. 1 rozporządzeń podstawowych przyznają Radzie bardzo szerokie uprawnienia przy przyjmowaniu rozporządzenia nakładającego cła, jak wyjaśnił Trybunał Sprawiedliwości w sprawie Deichmann. Dlatego też Sąd naruszył prawo, uznając, że Rada nie ma uprawnienia do ustanowienia systemu monitorowania zobowiązań obejmującego unieważnianie faktur.

Stanowisko Sądu jest sprzeczne z zamiarem prawodawcy. W prawie Unii brak jest uzasadnienia dla takiej daleko idącej ochrony podmiotu gospodarczego, który narusza dobrowolnie podjęte przez niego zobowiązania oraz, jak w niniejszej sprawie, nie kwestionuje nawet istnienia tych naruszeń. Stanowisko to jest również bardziej rygorystyczne niż to co jest wymagane na podstawie prawa Światowej Organizacji Handlu (WTO), więc stawia Unię w sytuacji mniej korzystnej w porównaniu z partnerami handlowymi innych członków WTO.

Dodatkowo, zaskarżony wyrok sprawia, że zobowiązania stają się nieproporcjonalnie ryzykowne dla Komisji. Podjęcie zobowiązań niesie ze sobą ryzyko po stronie Unii, jak i trudności w monitorowaniu porozumienia. Podstawowym obowiązkiem strony przyjmującej zobowiązanie jest w rzeczywistości współpraca z Komisją i zapewnienie w ten sposób sprawnego monitorowania właściwego spełnienia zobowiązania. Bez tej gwarancji Komisja byłaby pozostawiona z całym ryzykiem, podczas gdy każdy, kto naruszył zobowiązanie, mógłby zachować wszelkie korzyści uzyskane w wyniku naruszenia. Interpretacja ta mija się także z celem skutecznej ochrony przemysłu Unii przed wyrządzającym szkodę dumpingiem/subsydiowaniem, które są (ewentualnie) niwelowane poprzez zobowiązanie.

-
- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 2016/2146 z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/707/UE potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2016, L 333, s. 4).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 1).
- (³) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 66).
-